

PARLAMENT EUROPEJSKI

2014 - 2019

Dokument z posiedzenia

16.9.2014

B8-0120/2014

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie sytuacji w Libii
2014/2844 (RSP)

Ana Gomes, Pier Antonio Panzeri, Miroslav Poche, Nicola Caputo, Elena Valenciano Martínez-Orozco, Goffredo Maria Bettini, Tonino Picula, Vincent Peillon
w imieniu grupy S&D

RE\1034767PL.doc

PE537.022v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Libii
2014/2844 (RSP)**

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Libii, w szczególności rezolucję z dnia 15 września 2011 r. w sprawie sytuacji w Libii¹ i rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie sytuacji migrantów w Libii²,
 - uwzględniając pakiet EPS dotyczący Libii z września 2014 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji w regionie Sahelu pod względem praw człowieka i bezpieczeństwa³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2012 r. w sprawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa⁴ oraz rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa: dążenie do wzmocnienia partnerstwa⁵,
 - uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe do nich z 1977 r. oraz zobowiązanie stron konfliktu zbrojnego do przestrzegania i dbania o przestrzeganie prawa humanitarnego w każdych okolicznościach,
 - uwzględniając Konwencję w sprawie bezpieczeństwa ONZ i jego personelu oraz protokół fakultatywny do niej,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 15 sierpnia 2014 r. i 30 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 26 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970, 1973 (2011) i 2174 z dnia 27 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Libijczycy, którzy w lutym 2011 r. wyszli na ulice z żądaniem praw politycznych, spotkali się z masowymi represjami ze strony państwa, co wywołało dziewięciomiesięczny konflikt wewnętrzny i doprowadziło do odsunięcia od władzy reżimu Kaddafiego;

¹ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 114.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0465.

³ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 94.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0334.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0446.

- B. mając na uwadze, że w czerwcu 2014 r. odbyły się w Libii trzecie powszechne, demokratyczne i wolne wybory do Izby Reprezentantów, która zastąpi Powszechny Kongres Narodowy wybrany w lipcu 2012 r.;
- C. mając na uwadze, że Libia stoi w obliczu eskalacji walk między lokalnymi grupami zbrojnymi, w tym ataków na ludność i własność cywilną, z którymi wiąże się powszechne łamanie praw człowieka, w niektórych przypadkach mające wymiar zbrodni wojennych;
- D. mając na uwadze, że regionalne i inne podmioty zagraniczne aktywnie interweniują w Libii, podejmując działania, które pogłębiają podziały lokalne, wpływając na słabe struktury zarządzania i tym samym zagrażając transformacji demokratycznej w Libii;
- E. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa nasila swoje zaangażowanie, wspierając pokojowe rozwiązanie obecnego kryzysu;
1. wzywa wszystkie strony w Libii, aby uzgodniły natychmiastowe zawieszenie broni, zaprzestały walk i podjęły narodowy dialog polityczny z udziałem wszystkich stron;
 2. potępia przemoc w Libii, zwłaszcza w okolicy Trypolisu i Bengazi, która jest skutkiem trwających walk grup zbrojnych i podburzania do przemocy, oraz wyraża głębokie zaniepokojenie cierpieniami libijskiej ludności cywilnej i instytucji i w pełni się z nimi solidaryzuje;
 3. zauważa wpływ ogólnego braku bezpieczeństwa i pogarszających się rządów w Libii na bezpieczeństwo w regionie i w Europie; przypomina, że trwające przez cały lipiec i sierpień 2014 r. walki o uzyskanie kontroli nad lotniskiem w Trypolisie doprowadziły do dramatycznej eskalacji i chaosu, powodując wiele ofiar śmiertelnych i zniszczenie strategicznej infrastruktury;
 4. potępia serie ataków przeciwko ludności i własności cywilnej, które w pewnych przypadkach mogą mieć wymiar zbrodni wojennych; przypomina, że wszystkie strony w Libii muszą zobowiązać się do ochrony cywili przez cały czas, a wszystkie osoby zatrzymane powinny być traktowane zgodnie z międzynarodowymi prawami człowieka i prawem humanitarnym; przypomina, że według Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MKT) ataki celowo wymierzone przeciwko personelowi niosącemu pomoc humanitarną lub misjom pokojowym na mocy Karty ONZ, których zadaniem jest ochrona cywilów i obiektów cywilnych zgodnie z międzynarodowym prawem konfliktów zbrojnych, stanowią zbrodnię wojenną;
 5. przypomina rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2174 przyjętą w dniu 27 sierpnia 2014 r., która rozszerza dotychczasowe sankcje międzynarodowe nałożone na Libię, aby uwzględnić w nich odpowiedzialność karną osób zaangażowanych w akty lub popierających akty „zagrażające pokojowi, stabilności lub bezpieczeństwu Libii albo utrudniające lub podważające pomyślne zakończenie jej transformacji politycznej”; zwraca się do UE, jej państw członkowskich i szerszej społeczności międzynarodowej, aby rozważyły możliwość zastosowania takich środków wobec konkretnych osób, które zagrażają perspektywie pokoju i demokratycznej transformacji w Libii, a następnie umieściły je na liście w taki sam sposób, w jaki społeczność międzynarodowa umieściła

na liście Kaddafiego i jego najbliższe otoczenie;

6. przypomina, że walczące strony muszą ponieść odpowiedzialność i stanąć przed sądami krajowymi lub Międzynarodowym Trybunałem Karnym, którego jurysdykcja – na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństw ONZ nr 1970 – obejmuje popełnione w Libii od 15 lutego 2011 r. zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;
7. popiera Izbę Reprezentantów jako legalny organ pochodzący z wyborów, które odbyły się w czerwcu 2014 r.; przypomina, że Izba Reprezentantów musi wyciągnąć dłoń do wszystkich zaangażowanych stron, aby uzyskać ogólne porozumienie i uniknąć decyzji, które mogą pogłębić podziały zamiast je niwelować; zaprasza członków Izby Reprezentantów, aby odwiedzili Parlament Europejski i spotkali się z nowo wybranymi posłami;
8. pochwala prace zgromadzenia konstytucyjnego opracowującego konstytucję oraz ducha zgody i konstruktywnego dialogu; zachęca ten organ do kontynuacji prac nad tekstem konstytucji, której podstawą są praworządność i prawa człowieka, i w której zostaną zapisane prawa wszystkich Libijczyków i ochrona tych praw; wzywa Izbę Reprezentantów do możliwie najszybszego poddania projektu pod głosowanie; zachęca do ustanowienia komisji pojednawczej, podobnej do komisji ustanowionej w Republice Południowej Afryki w latach 90. XX w.;
9. wzywa libijski rząd tymczasowy i Izbę Reprezentantów do podjęcia szeroko zakrojonego dialogu politycznego, który stanowi jedyną drogę naprzód;
10. wzywa kraje ościenne i podmioty w regionie do powstrzymania się od działań, które mogłyby pogłębić obecne podziały i narazić na szwank demokratyczną transformację Libii; pochwala gościnność Tunezyjczyków wobec setek tysięcy obywateli libijskich uciekających do Tunezji przed przemocą;
11. wzywa UE, aby poparła specjalnego przedstawiciela ONZ Bernardino Léona i UNSMIL w negocjacjach w sprawie zawieszenia broni, korzystając z pośrednictwa specjalnego wysłannika UE do Libii i przedstawicielstwa UE, a po osiągnięciu zawieszenia broni – w ewentualnym monitorowaniu zawieszenia broni przez społeczność międzynarodową;
12. wyraża głębokie zaniepokojenie bezprecedensowym napływem na wybrzeża Włoch i Malty osób ubiegających się o azyl i nielegalnych migrantów, z których wielu wyrusza z terytorium Libii; wzywa UE, aby kierowała się priorytetami określonymi w Śródziemnomorskiej Grupie Zadaniowej i zapoczątkowała dialog polityczny z rządem libijskim na temat kwestii migracyjnych, gdy tylko warunki na to pozwolą;
13. potępia handel ludźmi; wyraża głębokie zaniepokojenie wyjątkowo trudną sytuacją migrantów z zagranicy i uchodźców pozostawionych własnemu losowi w Libii oraz apeluje o podjęcie energiczniejszych wysiłków międzynarodowych w celu przeprowadzenia dochodzeń i postawienia przed sądem przestępców zamieszanych w nielegalny handel tymi ludźmi;
14. jest głęboko zaniepokojony nasilającą się obecnością Al-Kaidy oraz powiązanych z nią

grup i osób, które działają w Libii, oraz potwierdza konieczność zwalczania wszelkimi możliwymi środkami zagrożeń dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa powodowanych przez akty terrorystyczne, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i prawem międzynarodowym, w tym stosownymi międzynarodowymi prawami człowieka, prawem uchodźczym i prawem humanitarnym;

15. jest głęboko zaniepokojony niebezpieczeństwem, jakie stwarza niezabezpieczona broń i amunicja w Libii oraz jej rozprzestrzenianie, co zagraża stabilności w Libii, regionie i Europie, między innymi w wyniku transferu broni do grup terrorystycznych i ekstremistycznych stosujących przemoc, które uczestniczą w innych konfliktach;
16. podkreśla konieczność przestrzegania przez wszystkie strony humanitarnych zasad człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności, aby zapewnić niesienie pomocy humanitarnej, bezpieczeństwo osób cywilnych otrzymujących pomoc i bezpieczeństwo pracowników pomocy humanitarnej; przypomina, że według Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego ataki celowo wymierzone przeciwko personelowi niosącemu pomoc humanitarną lub misjom pokojowym na mocy Karty ONZ, o ile są oni uprawnieni do ochrony przysługującej cywilom i obiektom cywilnym zgodnie z międzynarodowym prawem konfliktów zbrojnych, stanowią zbrodnię wojenną;
17. wzywa Komisję i ESDZ, aby koordynowała działania państw członkowskich w Libii i skoncentrowała wsparcie na budowie państwa i instytucji, a także aby wspólnie z państwami członkowskimi, ONZ, NATO i partnerami regionalnymi pomogła w tworzeniu skutecznych, zarządzanych i kontrolowanych na szczeblu krajowym sił bezpieczeństwa (sił zbrojnych i sił policyjnych), które będą w stanie zapewnić pokój i porządek w kraju; podkreśla, że UE powinna również nadać priorytetowe znaczenie pomocy w reformowaniu libijskiego systemu sądownictwa, a także innych obszarów zasadniczych dla demokratycznych rządów, takich jak niezależne media, poszanowanie praw człowieka, pojednanie narodowe i zwalczanie korupcji, aby zaspokoić potrzeby wyrażane przez władze Libii i naród libijski; wzywa władze Libii do pełnego wdrożenia – dzięki zapewnieniu niezbędnych zasobów – prawa uznającego gwałt za zbrodnię wojenną;
18. zaleca silne zaangażowanie UE – obok ONZ i innych podmiotów międzynarodowych – w proces rozbrajania bojówek, co ma zasadnicze znaczenie dla umożliwienia budowy sił zbrojnych i sił policyjnych zarządzanych i kontrolowanych na szczeblu krajowym; dostrzega znaczenie przegrupowania prowadzonej w ramach WPBiO misji pomocy granicznej UE (EUBAM) w Libii, aby pomóc temu krajowi w zabezpieczeniu granic, gdy tylko warunki na to pozwolą, ale nalega na wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel, aby dokonała przeglądu mandatu tej misji i zaplanowała nową misję WPBiO uwzględniającą potrzebę konsekwentnego i trwałego zreformowania i usprawnienia całego systemu bezpieczeństwa w Libii; podkreśla, że pomoc UE związana z bezpieczeństwem, która koncentruje się jedynie na bezpieczeństwie granic, jest wyraźnie niewystarczająca i nieodpowiednia do potrzeb kraju i wyzwań w zakresie bezpieczeństwa w regionie, w tym UE;
19. popiera działania misji ONZ w Libii i nowo mianowanego specjalnego wysłannika

Rady Bezpieczeństwa ONZ Bernardino Leona; zwraca się do społeczności międzynarodowej o podjęcie działań w Libii w ramach Rady Bezpieczeństwa ONZ i przy poparciu Ligi Państw Arabskich i Unii Afrykańskiej oraz wspieranych przez kraje ościennie, zwłaszcza Egipt, Tunezję i Algierię;

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi Libii i Izbie Reprezentantów, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Lidze Państw Arabskich i Unii Afrykańskiej.